

Gunnar

jemně zaťukal na okno.

Za chvíličku se otevřela

malá dvířka. A v nich stál Petr.

„Ahoj,“ pozdravil Gunnar. „To jsem já.“

„Ahoj,“ řekl Petr. „Dobře že jsi přišel. Můžeš mi aspoň poradit, kolik je sedmnáct bez devíti.“

„Osm,“ odpověděl Gunnar.

„Koho to tam máš?“ zavolal Petrův tatínek.

„To je jeden spolužák,“ křičel Petr přes rameno.

Petra k nim přiběhla.

„Tys byl bruslit?“ zeptala se.

„Jestli počkáš, až se kluziště zavře, ukážeme ti, jak s Petrou bruslíme,“ řekl Petr. „Bojíme se totiž bruslit, když tam jezdí velké děti.“

„To je škoda, že tě nemůžeme pozvat dál,“ lito-

vala Petra. „Jsi moc vysoký. Ale můžeš k nám nakouknout oknem.“

A to Gunnar hned

udělal. Znovu si

klekl a díval se do útulné místnosti.

Petr a Petra stáli

u okna a dělali

na něj obličej.

Napsali něco na

papírek a drželi

ho na okenní ta-

bulce. Tiskacími

písmeny tam stálo:

**JSI BEZVADNEJ
KLUK, GUNNARE!**

Pak se všichni roze-
smáli, Petr a Petra
uvnitř a Gunnar
venku. Po chvíli uká-
zal Petr na hodiny,
které visely na stěně.

